

Để viết các bài tập làm văn lớp 7 tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu mà chúng tôi sưu tầm và giới thiệu trong bài viết này.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về món quà mà em được nhận thời thơ ấu dưới đây sẽ giúp các em học hỏi và trau dồi vốn từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn mẫu lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Dàn ý cảm nghĩ về món quà thời thơ ấu

Mở bài:

Giới thiệu về món quà thời thơ ấu

- Đó là món quà gì?
- Ai tặng cho em?
- Tặng trong dịp nào?
- Tình cảm của em dành cho món quà ấy?

Thân bài:

- Tả biểu cảm về món quà: hình dáng, công dụng...
- Tặng quà với tình cảm như thế nào? Mong muốn điều gì qua món quà tặng.
- Khi nhận quà cảm xúc của em như thế nào? Em có những thay đổi gì sau khi nhận quà...
- (Người tặng quà bây giờ ở đâu? Đang làm gì?)
- Em gìn giữ món quà ấy như thế nào?

Kết bài:

- Nêu suy nghĩ tình cảm của em dành cho món quà cũng như người tặng.
- Lời hứa của bản thân.

Cảm nghĩ về món quà được nhận thời thơ ấu mẫu 1 - Đôi giày thể thao số 1

Mẹ em là người bận rộn và luôn quay cuồng vì công việc. Mẹ thường đi công tác xa nhà dài hạn, mỗi lần như thế mẹ đều hứa sẽ mang về cho em một món quà. Trong những món quà mà mẹ em đã tặng cho em, có lẽ đôi giày thể thao là thứ mà em thấy ý nghĩa nhất.

Em là cô bé khá nhút nhát, không thường tiếp xúc với nhiều người trái ngược hoàn toàn với mẹ em. Mẹ em thường khá suy nghĩ và lo lắng về điều đó. Hôm ấy mẹ về sau chuyến đi kéo dài ba tháng. Em thật tò mò không biết rằng món quà mẹ sẽ mang về lần này. Em thận trọng mở chiếc hộp mà mẹ gói, bên trong có một tấm thiệp nhỏ xinh đẹp cùng tông màu hồng với đôi giày. Mẹ viết rằng: "cuộc sống ngoài kia thực rất nhiều điều tươi đẹp mà con chưa hề biết. Con nên bước chân ra khỏi chốn an toàn của mình mà cảm nhận nó. Mong rằng đôi giày thể thao này sẽ giúp con bước đi thật vững vàng trên chặng đường trưởng thành của chính mình. Một đôi giày vững chắc sẽ đưa con đi chặng đường xa hơn". Em đọc xong thực rất cảm động, hóa ra đó không chỉ là đôi giày đơn thuần, trong đó là cả tấm lòng tình yêu thương của mẹ dành cho em mong em luôn vững bước trên con đường đời. Đôi giày mang nhãn hiệu Nike dòng Air max, bên dưới đế có phần đệm khí giúp những bước chân được êm hơn. Trên thân là kí hiệu của hãng, trông nó đơn giản nhưng hết sức tinh tế. Em xỏ chân vào thử, đôi giày vừa vặn mang lại sự thoải mái cho người đi. Hơn nữa cũng là kiểu mẫu mới nhất, màu hồng pha lẫn màu đen làm em càng thêm phần khỏe khoắn và vững chắc. Em ngắm mình trong gương thầm cảm ơn mẹ, em chưa bao giờ dám thử những đôi như này. Trước giờ em chỉ đi giày búp bê khiến bản thân em như nàng công chúa cần được nâng niu bảo vệ. Với đôi giày này em cảm thấy bản thân trở nên mạnh mẽ và dám đương đầu với thử thách hơn. Và đây cũng chính là đôi giày mở đầu cho đam mê khi em đã chiến thắng trong cuộc thi chạy marathon ngắn 100m cho nữ. Chiến thắng ấy khiến em biết rõ bản thân muốn gì, mơ ước gì, em như lớn lên từng ngày trong suy nghĩ và nhận thức. Thực lòng cảm ơn mẹ đã tặng cho em đôi giày ấy, đôi giày thật sự bền bỉ trên chặng đường tương lai của em. Em nhất định sẽ chăm sóc nó cẩn thận bảo vệ thật tốt đôi giày này. Không chỉ bởi ý nghĩa mà đôi giày mang lại mà nó còn trở thành người bạn sẽ đồng hành cùng em trên mọi nẻo đường. Đôi giày là cầu nối cho em đến với đam mê chạy marathon và khát vọng vươn lên xa hơn thoát khỏi vỏ bọc mình tự tạo ra. Nhưng thật đáng tiếc, bởi khi em phát triển hơn đôi giày không còn vừa với em nữa. Tuy nhiên e vẫn cất gọn gàng và lau dọn nó mỗi ngày. Thỉnh thoảng khi mở tủ ra ngắm nhìn nó, lòng em lại thấy bình yên và hồi ức lạ thường. Nó như làn gió nhẹ nhàng mang

tình yêu của mẹ ,mang khát vọng đam mê đưa em đến thế giới ước mơ đầy mộng ước, tràn ngập niềm vui hân hoan.

Tuổi thơ em được lấp đầy bởi những món quà của mẹ, nhưng đôi giày ấy là thứ ấn tượng nhất trong tuổi thơ của mình. Những món quà hữu hình ấy tượng trưng cho tình yêu vô hình mà mẹ yêu mến dành tặng cho em.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về món quà mà em được nhận thời thơ ấu mẫu 2 - Chiếc áo len số 2

Thời gian đến và đi, cuốn theo những ước mơ và hoài bão của tôi ở trong đó. Thời gian vô thường giúp cho con người trưởng thành và những kỉ niệm, kỉ vật cũng trở nên quý giá hơn. Chúng là câu nói kì diệu nói quá khứ, hiện tại và cả tương lai. Với tôi, chiếc áo len là một món đồ như thế. Bởi đó là món quà đầu tiên cũng là món quà cuối cùng của bà tặng cho tôi.

Mùa đông năm ấy, trời lạnh và rét ngọt. Gió thổi từng cơn lạnh buốt. Bước chân nặng nề vô định trên đường, tôi như còn chẳng biết xung quanh mình là gì. Với tôi, chúng đâu có quan trọng bằng bà. Bệnh tình bà tôi đã khó lòng trụ được, bà tôi có thể bị thần chết cướp đi bất cứ lúc nào. Cái giây phút tôi khóc hết cả nước mắt bên bà khi nghe mọi người nói bà không thể qua khỏi là giây phút khó khăn nhất với tôi. Đáp lại ánh mắt lo lắng, hỗn độn, sợ hãi của tôi lại là cái nhìn trìu mến, yêu thương, bình thản đến không ngờ của bà khi đối diện với cái chết. Đôi tay bà run rẩy chỉ về một vật màu nâu trong ngăn bàn đối diện:

- Cháu yêu, mùa đông năm nay lạnh lắm. Bà, bà đã cố để đan cho cháu một chiếc áo sười ấm. Nhưng vẫn chưa thể hoàn thành.... Giúp bà hoàn thành nó...

Bà còn chưa kịp nghe câu trả lời của tôi, bàn tay đã buông lỏng xuống. Bà ngừng nói...

Tại sao bà không nói nữa? Bà đang nói dở cơ mà. Bà chưa bao giờ không nghe ý kiến của cháu. Bà sao vậy? Bà không yêu cháu nữa sao? Nếu cháu làm gì sai bà phải mắng, phải chỉnh đốn lại cho cháu chứ!

Tôi cứ như thế, cứ tự hỏi mà biết chắc không có câu trả lời. Bà vẫn im lặng. Bà vẫn lặng im tiếng kêu vô vọng của tôi và tiếng khóc bi thương của mọi người.

Chiếc áo len của bà trong tay tôi. Tôi nhìn nó và khóc nức nở. Chiếc áo tỏa ra hơi ấm kì lạ, như bàn tay bà đang vỗ về, chở che cho tôi.

Theo tâm nguyện của bà, tôi dành cả tình cảm của mình để đan chiếc áo ấy. Màu nâu không rực rỡ nhưng nó đem lại sự bình yên đến lạ kì. Chiếc áo tuy không phải làm bằng loại len đắt tiền, kiểu dáng không thời trang nhưng nó là chiếc áo đẹp nhất tôi từng thấy. Bà tôi sinh ra từ đất nâu, giản dị như màu của đất và cũng bình yên, ấm áp như vậy. Áo không có lông, chẳng dày mà sao ấm áp đến vậy. Mặc nó, tôi cảm giác như bà đang ở bên mình, đang ôm mình và chở che cho tôi. Vì thế, dù mùa đông lạnh lẽo tới đâu cũng không đáng sợ. Đáng sợ là ta mất đi điểm tựa và tình yêu ngay cả trong mùa xuân.

Tôi lớn lên dần, bộ sưu tập những chiếc áo của tôi lại nhiều thêm. Chiếc áo nâu năm nào đã không còn vừa để tôi mặc nữa. Đã có một thời gian chiếc áo rơi vào sự quên lãng của tôi. Và một buổi chiều, cũng là buổi chiều mùa đông gió lạnh ấy, tôi lại thấy chiếc áo khi đang xu dọn đồ đạc. Kí ức trong tôi ùa về, giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi trên khuôn mặt tôi. Bao lâu rồi tôi đã không mấy may suy nghĩ về nó? Bao lâu rồi tôi đã không còn nhớ về bà, không còn khóc khi nghĩ đến bà không còn ở bên cạnh nữa? Bao lâu rồi tôi trở thành kẻ vô cảm như thế? Bao lâu rồi...

Một mình tôi cứ như thế, ngồi lặng im trước chiếc áo, trong tiếng khóc nức nở của mình và tiếng rít lên từng hồi của gió lạnh bên ngoài. Lòng tôi đã lạnh hơn cả ngoài kia rồi. Và bà, chính bà lại xuất hiện để sưởi ấm tôi, yêu thương tôi như ngày nào. Bà lúc nào cũng hiền từ và cao đẹp như thế.

Một món đồ chẳng mang nhiều giá trị. Nhưng một kỉ vật là vô giá. Nó nhắc ta về những kỉ niệm, những tình cảm, những giá trị làm nên con người và cuộc sống của ta.

Bài văn mẫu kể về món quà là cuốn từ điển Anh - Việt số 3

Ngày còn bé, bố tôi rất hay công tác xa nhà, mỗi lần đi xa, khi về, bố đều mua cho tôi rất nhiều quà đẹp. Trong những món quà đầy ấp tình yêu thương của bố, có ý nghĩa với tôi nhất là cuốn từ điển Anh- Việt mà bố mua năm tôi lên lớp bốn.

Tôi vẫn còn nhớ ngày ấy tôi là một cô bé ham chơi và môn học mà tôi ghét nhất là môn tiếng Anh bởi học tiếng Anh vừa lăm từ mới lại rất khó đọc nhưng bố đã biến môn tôi ghét nhất trở thành môn học mà tôi yêu nhất bằng món quà tuyệt vời của mình. Tôi vẫn còn nhớ hồi ấy bố đi công tác xa cả tuần liền. Tối hôm ấy do bị điểm kém môn tiếng Anh mà bị mẹ mắng, tôi tủi thân, liền gọi điện cho bố mà khóc. Bố thấy tôi vậy chỉ bật cười rồi nói mai bố về bố sẽ mua cho tôi một món quà mà bố tin rằng món quà ấy sẽ khiến cho tôi thấy việc học tiếng Anh trở nên thú vị và dễ dàng hơn nhiều.

Chiều hôm sau bố về và mang theo một món quà đặc biệt như bố đã hứa đó là một cuốn từ điển tiếng Anh. Lúc đầu khi nhìn thấy cuốn từ điển, tôi phụng phịu không ưng bởi tôi cũng có một cuốn mẹ mua cho, mà đối với tôi thì nó chẳng thú vị gì, cũng không làm cho môn tiếng Anh dễ dàng hơn đối với tôi. Bố liền hiểu ý và bảo tôi cứ mở ra xem, thật bất ngờ, cuốn từ điển không giống với những cuốn mà trước đây tôi đã từng trông thấy. Trong mỗi trang sách không còn là vô vàn những từ tiếng Anh mới khó nhớ đến đau đầu nữa mà là những bức tranh rất ngộ nghĩnh về những đề tài khác nhau, khi nhìn vào những bức tranh ấy tôi không còn thấy khó chịu với những từ mới dài khó nhớ nữa mà ngược lại còn cảm thấy rất thích thú mỗi lần dở cuốn từ điển ra. Từ đó tôi có một thói quen đọc cuốn từ điển ấy mỗi ngày, lúc đầu chỉ là do tò mò thú vị về cuốn sách mới nhưng ít lâu sau đó tôi nhận ra vốn từ vựng của mình tăng lên rất nhiều. Một lần trong giờ học tiếng Anh tôi trả lời câu hỏi của cô giáo bằng một câu tiếng Anh có rất nhiều từ mới mà các bạn trong lớp không biết khiến cho cả cô và các bạn đều tấm tắc khen ngợi. Từ đó tôi thấy môn tiếng Anh thú vị rất nhiều và chăm chỉ học hơn bao giờ hết.

Cuốn từ điển quả thật với tôi có rất nhiều ý nghĩa, nó là cầu nối cho tôi đến với môn tiếng Anh, là một kỉ niệm tuổi thơ không thể quên và đặc biệt hơn cả là sự biểu hiện của tình yêu thương mà bố dành cho tôi. Cho dù bây giờ đã lên lớp lớn, không thể dùng cuốn từ điển bố mua cho để học nữa nhưng nó vẫn luôn nằm trong hộp bàn của tôi như một vùng kí ức bất khả xâm phạm và nó sẽ mãi là món quà tuổi thơ mà tôi trân trọng nhất. Thỉnh thoảng, khi mở xem lại “người bạn ấu thơ thông minh” của mình, tôi không khỏi đắm mình trong những tia nắng vàng tươi mang tên tuổi hồng, khi ấy, mọi nỗi buồn như tan biến, mọi niềm vui như đọng lại và chỉ còn là một làn gió hết sức dịu dàng luồn thổi qua từng khe tóc, nâng tâm hồn tôi đến một xứ sở thần tiên nào đó mà chính tôi cũng không rõ, chỉ biết nó ngập tràn hào quang và hân hoan hạnh phúc.

Tuổi thơ tôi có lẽ được lấp đầy bằng những món quà, những món quà vô hình mang tên tình yêu thương. Sống trong hạnh phúc ấy, tôi yêu lắm tuổi thơ tuyệt vời của mình và những món quà hữu hình đối với tôi hiện hữu như là biểu tượng thay cho thứ quà tặng vô hình mà những người thân yêu dành cho tôi.

Bài văn mẫu kể về món quà con gấu bông số 4

Tuổi thơ là những ngày tháng rong chơi không lo nghĩ, là những nụ cười trong trẻo ngày nắng, những âm thanh vui vẻ lắng đọng ngày mưa. Tuổi thơ của tôi gói gọn trong một kỉ vật đến giờ vẫn được cất giữ trên vị trí đẹp nhất của tủ kính nơi phòng khách: con gấu bông.

Con gấu bông này tôi được mẹ tặng vào dịp sinh nhật 6 tuổi, khi mà ngày khai trường vào lớp 1 đã cận kề. Tôi vẫn còn nhớ cảm giác hạnh phúc đến vỡ òa khi bóc từng lớp giấy bọc quà, nhìn thấy chiếc tai gấu lấp ló phía trong bịch bìa carton. Cảm giác nghẹn ngào, xúc động đến mức tôi nhảy cẫng lên hò reo khiến cả nhà nhìn tôi thích thú trêu chọc. Tôi đã thích gấu bông từ rất lâu rồi, khi sang nhà chị họ chơi và thấy chị có một chú gấu Teddy để trên bàn học, tuy nhiên tôi biết gia đình mình không quá khá giả, mẹ và bố phải làm việc vất vả để kiếm tiền trang trải học phí và những lần ốm đau của tôi. Do đó, tôi không hề năn nỉ hay xin bố mẹ mua bất cứ món quà nào cả. Tuy nhiên, có lẽ vì nhìn thấy sự thích thú của tôi với chú gấu bông kia và muốn động viên tôi học tốt nên mẹ đã mua tặng tôi vào ngày sinh nhật món quà tuyệt vời đến vậy.

Tôi rất thích chú gấu mẹ tặng và đặt tên nó là Nhỏ, vì em cũng nhỏ xinh thôi, không quá to, vừa đủ để tôi ôm đi ngủ. Từ khi có chú gấu Nhỏ, tôi luôn mang theo em khi sang nhà hàng xóm chơi trò gia đình, em sẽ là em bé, tôi chăm em, cho em ăn, dỗ dành em khi ngủ... Tôi may áo cho em mặc, làm mọi thứ từ những tờ giấy lịch hay bất kể thứ gì tôi nghĩ ra để em có "một cuộc sống sung túc nhất".

Nhỏ toàn thân có màu nâu xám, đôi mắt đen láy như hai hạt nhãn và chiếc mũi xinh xinh hình tam giác. Tôi luôn cố gắng giữ gìn em, tuy nhiên có một ngày tôi ôm em sang nhà hàng xóm chơi như thường lệ, thì tôi làm em rách bực chỉ ở tay vì bị mắc vào đinh ở trên tường. Tôi lúc đó rất sợ, sợ vì mẹ sẽ trách mắng, lại buồn, buồn vì đây là món quà mẹ tặng, tôi không muốn em bị hỏng chút nào.

Tôi và một chị hàng xóm đã lấy kim chỉ và khâu lại nhưng vẫn bị lòi bông ra ngoài. Tôi càng trở nên lo lắng. Khi mẹ biết chuyện, mẹ đã khâu lại giúp tôi, cười và nói: mẹ rất tự hào khi tôi biết tự khâu lại vì lúc đó tôi còn nhỏ, nhưng cũng lưu ý tôi không nên quá lo lắng về những chuyện vô tình xảy ra, cứ thoải mái đón nhận và chuyện gì cũng có cách giải quyết. Khi ấy, tôi vẫn chưa hiểu rõ lời mẹ nói, nhưng giờ đây nhớ lại, tôi đã có thể hiểu phần nào. Tôi đã không còn luống cuống khi gặp phải tình huống bất ngờ nữa. Thay vào đó, tôi bình tĩnh hơn và suy nghĩ tìm cách giải quyết, nếu việc nào khó quá, tôi sẽ đi tìm người nào đó có thể giúp mình.

Đó là bài học đầu tiên mẹ dạy tôi - một đứa trẻ nhỏ luôn lo lắng, luôn sợ hãi. Giờ đây, khi tôi đã lớn hơn, em gấu Nhỏ được mẹ cất trên ngăn tủ ở phòng khách, thỉnh thoảng được mẹ mang đi giặt cho đỡ bụi bặm. Mỗi khi nhìn thấy em gấu, tôi luôn tự nhủ với bản thân phải cố gắng, không được làm mẹ phiền lòng, phải mạnh mẽ và luôn bình tĩnh, lạc quan.

Văn mẫu về món quà thời thơ ấu: Chiếc vòng tay số 5

Hôm ấy, tôi với tay lấy quyển sách nằm trên cao, không cẩn thận làm rớt một chiếc hộp được đặt phía sau quyển sách ấy. Tôi nhắc chiếc hộp lên. Đó chỉ là một chiếc hộp giấy bình thường nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy nó, trong lòng tôi lại dâng lên một cảm giác vừa thân quen mà cũng vừa xa lạ. Tôi nhẹ nhàng mở chiếc hộp ấy ra. Trước mắt tôi là một chiếc vòng tay nhỏ, nhưng rất dễ thương và hình như là được tự làm ra. Tôi run run đeo chiếc vòng ấy vào tay mình, vừa khít. Bỗng một dòng nước nóng hồi lăn dài xuống gò má tôi. Chiếc vòng làm tôi nhớ đến Phương Linh, cô bạn thân nhất mà tôi có được trong cả cuộc đời. Chiếc vòng là vật gắn kết tình bạn giữa chúng tôi và cũng đã cùng tôi đi qua biết bao nhiêu kỉ niệm thời thơ ấu.

Chiếc vòng được làm rất đơn giản. Nó được tết từ mấy sợi chỉ lại, thoát nhìn như một bím tóc nhỏ vậy. Những chiếc ngôi sao giấy nhỏ mang đủ màu sắc được gắn xung quanh vòng. Những ngôi sao ấy đã được người làm gấp từ những tờ giấy tô màu chứ không phải những tờ giấy đã được in sẵn khác. Vì thế không chỉ có màu sắc mà tên đó còn có những hoa văn rất đáng yêu. Không chỉ có ngôi sao mà chiếc vòng còn được gắn thêm những bông hoa, chiếc lá, trái tim,...đều được cắt ra từ giấy. Ở nút thắt được buộc thành hình một chiếc nơ bướm. Có lẽ có một số người nhìn vào sẽ nghĩ đây chỉ là một đồ vật bình thường nhưng đối với tôi, nó chứa đựng tình cảm của Phương Linh dành với tôi.

Lần đầu tiên gặp bạn, tôi cảm thấy bạn rất dễ nhìn. Mái tóc tết thành hai cái bím, khi lắc cứ đưa qua đưa lại, rất đáng yêu. Còn đôi mắt thì lúc nào cũng sáng lên cả. Tôi đã bị ấn tượng bởi 2 điểm đó ở bạn. Còn nhớ, câu đầu tiên tôi nói với bạn rằng: “Chiếc vòng của bạn đẹp quá!”. Thế là chúng tôi quen nhau, tất cả cũng chỉ đơn giản thế thôi. Lúc nhỏ, tôi rất trầm mặc, ít nói. Tôi cũng chẳng biết vì sao, chỉ nhớ khi đó, được ba mẹ cho đi học thêm các nơi, nên tôi luôn nghĩ rằng mình giỏi hơn người khác, sinh ra tâm ý ngạo mạn, đối với ai cũng nghĩ mình là nhất cả. Lâu dần, cũng chẳng có ai muốn nói chuyện với tôi cả. Duy chỉ có Linh. Ở cạnh bạn, tôi luôn cảm thấy ấm áp một cách kì lạ. Bạn đã thay đổi tôi từ lúc ấy.

Chúng tôi cùng nhau vui chơi, học tập, lúc nào cũng dính lấy nhau, tựa như chỉ cần nhìn thấy tôi thì có thể chắc rằng Linh đang nằm trong bán kính 1m quanh đây và ngược lại vậy. Linh rất hoạt bát và năng động. Nhưng thực ra tôi biết, hoàn cảnh gia đình bạn rất khó khăn. Ba mất sớm, mẹ phải làm việc để có tiền nuôi bạn và đưa em chỉ mới 2 tuổi ăn, học. Có khi một ngày còn không đủ 3 bữa cơm. Tiền học của bạn còn phụ thuộc vào một phần từ học bổng dành cho học sinh nghèo hiếu học. Bạn học rất giỏi và lúc nào cũng hòa đồng với người khác. Thấy tôi có vẻ rất thích chiếc vòng, bạn liền đem một hộp nhỏ toàn kim chỉ, giấy, màu vẽ vào để cùng tôi làm. Nói là cả 2 đứa cũng làm chứ cũng chỉ có một mình Linh làm. Từ nhỏ, tôi được ăn sung mặc sướng, có khi nào đụng vào mấy thứ này đâu, còn chưa kể tới tôi vốn đã chẳng có chút hoa tay nào cả. Ngày ngày, chúng tôi cùng ngồi dưới sân trường, hưởng thụ ánh nắng ấm áp, cùng làm chiếc vòng tay kia. Khi Linh cần gì, tôi liền đưa cho bạn thứ ấy. Bạn rất khéo léo. Đôi khi, tôi dựa theo nét của bạn mà vẽ lại thành mấy cái hình khác rồi nhìn nó vui sướng như thành tựu của chính mình vậy. Rất nhanh, chúng tôi đã làm xong “công trình” của mình. Chiếc vòng gần giống như cái mà bạn đang đeo, đều đúc từ 1 khuôn mà ra. Hôm bạn đeo chiếc vòng vào tay tôi, bạn bảo: “Từ nay, đôi vòng này sẽ trở thành tín vật của chúng ta nhé. Bạn phải hứa giữ gìn cẩn thận nó đấy!”. Khi ấy, tôi đã trịnh trọng gật đầu, giơ cả tay lên thề rằng: “Mình hứa chứ!”. Rồi cả hai chúng tôi nở nụ cười vô tư, hồn nhiên nhất. Trong lòng tôi dâng lên một cảm xúc hạnh phúc khó tả. Chắc là cả đời này tôi cũng không thể quên cái ngày hôm đó.

Ngày nọ, Linh nói với tôi: “Hay chúng ta cùng đặt 1 cái tên cho đôi vòng này đi!”. Tôi gật đầu đồng ý. Nhưng chúng tôi cả ngày nghĩ nát óc cũng chẳng ra một cái tên nào thật hay, thật đẹp để đặt ra. Hồi ấy, tôi rất yêu thích câu chuyện cổ tích Aladin mà Linh từng kể cho tôi nghe bởi tôi luôn mong muốn sẽ có người cho mình 3 điều ước. Thế là, bí quá, tôi bèn bảo bạn rằng hay là đặt tên “Thần Vòng” đi. Cái tên nói ra nghe kì kì thế nào, ấy vậy mà Linh lại đồng ý lập tức. Vậy là

cái tên chính thức được đặt ra cho đôi vòng. Linh nói với tôi: “Thần Đèn chỉ cho 3 điều ước nhưng chắc chắn Thần Vòng sẽ cho bạn vô số điều ước luôn.”. Tôi mãi mãi vẫn ghi rõ điều đó trong lòng. Vậy là cứ đến những ngày thi, tôi lại cầm chiếc vòng trong tay, âm thầm cầu khẩn xin điều ước thi được điểm tốt. Với niềm tin đầy, lần nào tôi cũng làm được điểm tốt cả.

Năm lớp 3, Linh không còn học cùng lớp với tôi nữa. Thế nhưng, chúng tôi vẫn chơi thân với nhau như xưa. Ngày nào tôi cũng đeo chiếc vòng bạn tặng, luôn giữ gìn, nâng niu nó còn hơn cả châu báu. Một lần, một bạn nam trong lớp thấy chiếc vòng của tôi, khinh thường bảo: “ Đấy chẳng đáng giá đồng nào cả, còn đeo làm gì nữa. Toàn giấy thôi.” . Tôi bỗng chốc nổi cơn thịnh nộ, không thể kiềm chế được bản thân, tôi lao tới đẩy ngã cậu bạn ấy. Cuối cùng, tôi bị cô la, mời phụ huynh lên mắng vốn, thậm chí về nhà còn bị ăn đòn từ ba nữa. Nhưng tôi lúc đó một tiếng cũng không khóc, vì tôi hiểu rằng chiếc vòng xứng đáng được nhận sự tôn trọng như thế. Hôm sau, lên lớp, được Linh an ủi, tôi bỗng khóc thật lớn, như để trút hết cả nỗi niềm của mình vậy. Từ đó, tôi lại càng quý trọng chiếc vòng hơn nữa.

Lần khác, lớp tôi phải trực vệ sinh sân trường. Tôi không cẩn thận thế nào mà lại làm mất chiếc vòng quý báu ấy. Tối hôm đó, về nhà, tôi chẳng buồn ăn cơm, mặc kệ mẹ đang quan tâm hỏi han, lo lắng, tôi trốn vào trong phòng, ngồi khóc bù lu bù loa đến mức thiếp đi. Đến lớp, tôi trốn tránh Linh, sợ bạn phát hiện ra cái bí mật ấy, sẽ giận tôi và không chịu chơi với tôi nữa. Tôi đâu ngờ rằng giờ ra chơi, Linh lại lôi chiếc vòng ra, một lần nữa đeo vào tay tôi. Tôi đứng ngây ngốc nhìn Linh cả buổi. Cuộc sống có những chuyện thật trùng hợp làm sao! Hóa ra, sang đó, đến lượt lớp Linh trực vệ sinh. Bạn bỗng phát hiện ra chiếc vòng bị mắc vào trong thân cây, bèn nhẹ nhàng gỡ nó ra rồi đưa lại cho tôi. Tôi nhìn kĩ thì thấy có một ngôi sao nào đó đã bị rách mất một góc, bỗng tôi thấy trong lòng dâng lên một cảm xúc đau xót kì lạ. Nghe bạn giải thích, tôi cúi gầm mặt xuống, chắc có lẽ lúc đang tỉa cành không cẩn thận đã bị mắc vào đấy rồi. “ Thế mà còn hứa giữ gìn gì chứ!”- tôi thầm nghĩ. Nhưng sự thật không phải vậy. Bạn chỉ mỉm cười, nói chỉ lần này thôi đấy. Tôi gật đầu lia lịa. Nhìn bộ dạng của tôi trông thật tội nghiệp, chẳng khác nào đứa học trò nhỏ bị bắt quả tang không làm bài về nhà vậy, thế là bạn cười ngất. Phát hiện ra “tình trạng” của mình lúc này, tôi cũng bật cười ha hả. Chúng tôi đã làm hòa với nhau thế đấy. Chiếc vòng của tôi chắc rất yêu thương chủ nhân mình, nên không muốn rời xa tôi bèn kiếm Linh để được trở về bên tôi rồi! Bây giờ nhớ lại, tôi tự cảm thấy thật xấu hổ vì đã lấy “lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử”, Linh vốn dĩ khoan dung đến thế mà.

Đến cuối năm lớp 3, mẹ Linh bị ốm do kiệt sức vì làm quá nhiều công việc. Thế nên gia đình bạn phải chuyển về quê để được bà ngoại chăm sóc. Chúng tôi phải chia tay nhau. Hôm biết tin đó thì hôm sau bạn đã phải đi rồi. Dường như bạn làm vậy có lẽ bởi vì không muốn tôi phải buồn. Nhưng bạn không biết rằng, bạn làm vậy còn khiến tôi buồn hơn nữa vì trong đầu tôi toàn luẩn quẩn suy nghĩ rằng, tôi đã hoang phí thời gian để được ở cạnh bạn nhiều hơn, học hỏi từ bạn nhiều hơn. Đêm đó, tôi khóc suốt, đến mức mắt đỏ hoe cả. Hôm sau, tôi ra bến xe tiễn bạn, đôi mắt đã khô. Tôi gượng cười thật tươi, tôi chỉ muốn bạn nhớ kỹ hình ảnh tươi cười của tôi mà thôi. Chắc là Linh cũng thế. Hai đứa chúng tôi chia tay nhau mà không tốn cả một giọt nước mắt. Thần Vòng hình như cũng buồn theo chúng tôi. Khi vẫy tay bạn lần cuối, những ngôi sao, bông hoa,... vốn dĩ khi được lắc sẽ xoay tròn nhưng không, nó cũng nằm im như thế. Cứ thế, chúng tôi mất liên lạc với nhau từ đấy.

Sau này, tôi xem chiếc vòng như Linh, ngày ngày tâm sự cùng nó. Nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy nó, tôi lại khóc, như lúc này chẳng hạn. Tôi đành phải cất nó vào trong chiếc hộp cùng với cả những kỉ niệm của tôi. Tôi nắm chặt chiếc vòng trong tay, thầm ước nguyện như ngày còn thơ bé rằng sẽ được gặp lại bạn vào một ngày không xa. Có lẽ chúng tôi đã khác xưa nhiều rồi nhưng tôi tin chắc, với chiếc vòng, tôi sẽ tìm ra bạn. Dù thế nào, tôi cũng sẽ luôn dành một phần của trái tim mình cho bạn- người bạn thân và tốt nhất mà tôi từng có.

Văn mẫu biểu cảm về con lật đật - món quà thời thơ ấu số 6

Lúc còn nhỏ, khi tôi khoảng 4 tuổi, tôi có 1 món quà do mẹ để tiền mua cho tôi. Đó chính là 1 con lật đật, tuy nó không đắt tiền nhưng tôi rất yêu quý. Tôi xem con lật đật ấy như 1 báu vật thời thơ ấu của tôi.

Đây là món quà ý nghĩa nhất với tôi từ trước đến giờ và đó cũng là món quà đầu tiên mà mẹ tặng cho. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn giữ món quà này. Lật đật làm bằng nhựa, với nhiều màu sắc sặc sỡ. Hình thù con lật đật thật ngộ nghĩnh, béo tròn bướng bỉnh, nhìn giống như 1 khối cầu tròn xoe. Nó có cái bụng phệ như bụng ông địa trong đoàn múa lân. Cái đầu nhỏ tròn, gắn liền với cái thân hình chẳng cố định và nó cũng chẳng có tay chân gì cả.

Tôi yêu quý nó không chỉ vì nó đẹp mà nó còn chứa đựng đầy tình cảm của mẹ dành cho tôi. Nó thật rất dễ thương, lúc nào nó cũng đứng yên trên đầu giường của tôi. Mỗi khi tôi sờ vào nó, nó lại lắc lư và nở nụ cười thật tươi. Đã có lúc tôi ngắm nghía món quà này mà lòng tự hào vì có

món quà là sự chất chội, dành dùm của mẹ. Nhìn nó tôi lại nghĩ đó là tình cảm và cũng là sự quan tâm mẹ đã dành cho mình. Quả thật tôi tự hào về mẹ. Mẹ đã cho tôi vóc hình, mẹ cho tôi cái ăn, cái mặc. Mẹ còn cho tôi cả 1 thời ấu thơ hồn nhiên, trong sáng.

Tôi thật sự cảm ơn mẹ vì món quà quý giá này. Không chỉ nó là một món đồ chơi mà còn là 1 món quà có ý nghĩa rất lớn. Vì con lật đật chẳng bao giờ bị ngã, dù đặt nó nằm xuống ở tư thế nào thì nó vẫn đứng lên nhanh chóng vì thế nó có tên là "con lật đật". Những lúc ngã và khóc mẹ đã đưa con lật đật ra cho tôi và nói rằng: "con nhìn xem! Lật đật ngã mà đã khóc đâu. Nó lại đứng dựng lên rồi này". Thế là tôi nín khóc. Trong suốt năm tháng tôi cắp sách tới trường, món quà này đã trở thành người bạn thân thích của tôi. Mỗi khi buồn hay vui tôi đều chia sẻ cùng nó.

Nhìn thấy nó tôi thấy như được mẹ ở bên, dang nhắc nhở, động viên tôi: "hãy cố gắng lên con, đừng nản lòng, nếu vấp ngã thì hãy đứng lên. Hãy noi gương theo con lật đật, nó chẳng bao giờ khóc khi ngã cả. Mẹ và lật đật sẽ mãi ở bên con".

Bây giờ tôi mới hiểu hết ý nghĩa của món quà mẹ tặng. Thế nên tôi rất quyết tâm, vượt qua những khó khăn để biến mong ước của mẹ thành hiện thực.

Văn mẫu món quà búp bê thời thơ ấu số 7

Có khi nào trong đời, bạn mong muốn trở lại thời thơ ấu không? Còn tôi, dù biết rằng việc ấy chỉ trở thành hiện thực khi trên đời này có những nàng tiên, tôi vẫn cứ mong ước. Đối với tôi, thời thơ ấu có một vị trí vô cùng đặc biệt.

Nó giống như một chiếc hòm cất giữ những kỉ niệm thơ bé của tôi. Thường, kỉ niệm vẫn luôn đi kèm với những dấu ấn, kỉ vật. Chính vì vậy, tôi có nhiều kỉ vật lắm nhưng giữ lại được nguyên vẹn thì không nhiều. Một trong những đồ vật nằm trong nhóm "không nhiều" đó là: con búp bê bằng nhựa mặc váy xanh. Không hiểu vì sao đến bây giờ tôi vẫn không thể quên con búp bê đó.

Chắc hẳn sẽ có nhiều người thắc mắc: Tại sao tôi giữ con búp bê lâu đến vậy? Lí do không phải là nó đẹp mê hồn, mặc bộ quần áo công chúa diêm dúa mà bởi nó là món quà đầu tiên và cũng là cuối cùng bà tặng tôi nhân dịp sinh nhật. Nó đối với tôi quan trọng như vậy đó; nó giúp tôi lưu giữ những kỉ niệm đẹp đẽ bên bà – người tôi gắn bó từ lúc lọt lòng. Cũng như những con búp bê khác, nó mặc một chiếc váy xanh da trời – xanh của niềm hi vọng và cái áo trắng – màu của sự

trong trắng, thơ ngây. Hồi còn bé, tôi “thần tượng” nó lắm. Tôi ước sao xinh như búp bê. Nhưng mỗi lần nói với bà về niềm mong ước ấy, bà lại ôm tôi vào lòng và nói: tôi xinh hơn búp bê nhiều. Mặc dù biết bà nói để làm tôi vui nhưng tôi vẫn khoái lắm. Trẻ con có ai là không thích nịnh đâu. Tôi cũng vậy thôi. Tôi còn nhớ, bà đã dạy tôi tắm gội cho búp bê và bảo rằng lúc nào tôi cũng phải sạch sẽ thơm tho hơn búp bê. Những lần cần khuyên tôi điều gì bà đều nhờ búp bê để nói đến tôi, chứ không bao giờ bà mắng tôi cả. Chính vì vậy tôi yêu bà lắm. Mỗi lần ôm búp bê trong tay, tôi lại nhớ bà da diết. Áo búp bê có mùi mồ hôi của bà nên tôi ôm búp bê suốt ngày.

Chỉ mãi đến khi học cấp hai, tôi mới bỏ được thói quen ấy. Có búp bê ở bên, tôi thường cảm thấy được che chở dù cho búp bê chỉ bé bằng cái chân tôi. Có lẽ búp bê cũng giống bà, luôn che chở, bảo vệ tôi mỗi khi tôi cần. Trong tim tôi, bà giống như một thiên sứ, mãi mãi đem đến cho tôi những nụ cười. Có những lần tôi đã định cất búp bê đi cho khỏi nhớ bà nhưng cất đi rồi tôi vẫn nhớ, có lúc còn nhớ hơn. Hơn thế nữa, tôi cũng nhớ búp bê lắm chứ. Nhưng lúc buồn, tôi chỉ muốn tâm sự với búp bê mà thôi. Đôi mắt to, tròn, xanh của búp bê khiến tôi trở nên tự tin hơn, bản lĩnh hơn. Búp bê giống như một người bạn, biết xuất hiện đúng lúc tôi cần. Búp bê hình như cũng có một tâm hồn riêng, một trái tim riêng. Nếu sau này, thế giới tổ chức một cuộc thi cho những đồ chơi có khả năng kì diệu, tôi sẽ cho búp bê tham dự. Búp bê này không thể khóc, không thể cười nhưng búp bê có cảm xúc. Chẳng hiểu có phải vì tôi yêu búp bê quá mà lúc lần không nhưng tôi tin vào điều đó lắm. Tôi nói: búp bê của tôi có cảm xúc là để mọi người có thêm nhiều hi vọng vào cuộc sống và để họ luôn nghĩ rằng: trên đời này không có gì là không thể làm được nếu chúng ta biết hi vọng vào tương lai. Cũng chính vì lí do đó, tôi đặt tên búp bê là: ngôi sao xanh – ngôi sao mang đến niềm hi vọng.

Thời gian giúp con người thêm trưởng thành, giúp cho những kỉ niệm, kỉ vật trở nên quý giá. Nhờ đó, mỗi con người cũng biết trân trọng quá khứ và biết hướng tới tương lai nhiều hơn. Những kỉ vật như những chiếc cầu thần diệu, nối liền quá khứ, hiện tại và tương lai. Đối với tôi, con búp bê ngôi sao xanh là tất cả. Tôi vẫn luôn giữ cẩn thận con búp bê thay cho lời nói với bà: Cháu nhớ bà lắm. Tôi không dám chắc bà sẽ nghe được lời nói ấy nhưng tôi biết chắc rằng tại một nơi nào đó, bà cũng đang rất nhớ tôi và nhớ cả “ngôi sao xanh”.